

sig selv, og at man heller ikke skal blande sig i Konkurrenceforholdet mellem de store og de smaa Institutioner. Det ærede Medlem vilde til Gennemførelsen af denne Foranstaltning kunne regne paa den mest ubetingede Sympati fra de Pengeinstitutters Side, som jeg i øvrigt ikke antager, det ærede Medlem fortrinsvis ønsker tillagt Magten i dette Land. Den Bankkrise, som det ærede Medlem omtalte, blev netop paa en efter min Mening ganske uberettiget Maade benyttet af de store Pengeinstitutioner til at tvinge mindre Pengeinstitutter ind under deres Magt, og Virkningen udeblev heller ikke, idet det netop derigennem lykkedes at udelukke de Pengeinstitutter, som paa Grund af større eller mindre Afhængighed af de store Institutter maatte underkaste sig deres Bestemmelse om en ensartet Rentefod for Indlaan, fra at hævde sig, ligesom det maaske aldeles har udelukket Levedygtigheden af et enkelt Pengeinstitut, som maaske ellers meget godt kunde være kommet til Live igen. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem trods den gode Hensigt, som jeg meget godt kan se, han har, ganske vilde forfejle sit Maal. Jeg tror, at det er et Forhold, som overhovedet ikke bør være Genstand for Lovgivning.

Til det ærede 2det Medlem for 1ste Kreds (Rambusch) vil jeg gerne sige, at saaledes som § 1 er affattet, at „Aktieselskaber og Andelsselskaber, der driver Bankvirksomhed, er pligtige og eneberettigede til at benytte Ordet „Bank“ i deres Benævnelse og deres Forretningsmeddelelser af enhver Art“, er det Meningen, at Betegnelsen er forbeholdt egentlige Bankvirksomheder, altsaa Aktie- og Andelsselskaber, som driver Bankvirksomhed, og at det derefter skulde være forbudt enhver Privatmand at benævne sin Forretning som Bank. At det er en rigtig Foranstaltning, tror jeg, man fra alle Sider vil kunne tiltræde. Ved Betegnelsen „Bank“ fremkaldes der hos Publikum, hos den paagældende Forretnings Kunder en Forestilling om en Institution, en Forestilling, som altsaa vilde være misvisende, naar det alene drejer sig om en privat Forretning. At en Vekselerer f. Eks. kalder sin Forretning „Hansens Bank“, vilde være en misvisende Betegnelse, som let kunde føre hans Kunder paa Vildspor. Der er ikke noget i Vejen for, at en privat Mand, som driver Bankforretning, kan betegne sin Forretning overensstemmende dermed, idet han jo kan benævne sig „Bankier“, hvilket ogsaa er den rigtige Betegnelse for Indehaveren af

den private Bankforretning. Jeg tror, at der har været fuldkommen Enighed mellem Udvalgets Medlemmer og mig om, at Forbudet er ganske kategorisk.

Til det ærede 5te kongevalgte Medlem (Jørgen Berthelsen), som omtalte, at man ifølge Udvalgets Indstilling jo ikke vil forlange, at Banker, som benævner sig „Diskonto-Institut“ eller „Diskontokasse“, af den Grund skulde forandre dette hævdvundne Navn, vil jeg sige, at det er rigtigt, idet man gaar ud fra, at naar der f. Eks. tilføjes „Bankaktieselskab“, skulde Lovens Forskrift være opfyldt. Men deraf følger ikke, at Pengeinstitutter, som fra gammel Tid har Benævnelsen: „Spare“ i deres Navn, vedblivende skulde kunne føre dette. Jeg maa gaa ud fra, at det fra alle Sider er Forudsætningen, at naar vi bliver enige om en Banklov, ifølge hvilken Ordet „Bank“ forbeholdes Banker, og en Sparekasselov, ifølge hvilken Ordet „Spare“ forbeholdes Sparekasser, maa saadanne Institutter, som i deres Benævnelse betegner den sammensatte Virksomhed, vælge, hvad de vil være, Sparekasser eller Banker, og derefter antage et dertil svarende Navn.

Lewinsky: Naar den højtærede Minister mente, at for at vi kunde fastsætte Lovregler om Indlaansrentens Størrelse, maatte vi paa en Maade afbryde vor Forbindelse med Udlandet, saa kan jeg ikke tro, at dette rigtig kan passe. Det forekommer mig, at vi paa et andet Punkt, et Punkt, som i langt højere Grad vil maatte have Berøring med Udlandet, nemlig paa Udlaansrentens, Diskontoens Omraade har vidst at hævde en vis national Selvstændighed, idet vi jo i de senere Aar har haft den Ære at staa med en langt højere Diskonto end de os omgivende Lande. Jeg kan derfor heller ikke tænke mig, at det ikke udmærket godt skulde kunne lade sig gøre at fastsætte lovbestemte Regler for Indlaansrenten, et Spørgsmaal, som i langt højere Grad er uafhængigt af Bevægelserne paa Pengemarkedet. Naar man under Bankkrisen nedsatte Indlaansrenten til $3\frac{1}{2}$ pCt., har ganske sikkert saavel Finansministeren som de ledende Bankmænd været klare over, at her kunde man gennemføre en Foranstaltning, som vilde være til Gavn for sundere Forretningsforhold, end man havde haft tidligere med den høje Indlaansrente. Og ganske sikkert var det vel ikke Indlaansrentens Højde alene, der var Aarsag til det, det mener jeg heller ikke, det var, men en af Aarsagerne mente man